

Národní cyrilometodějská pouť
Velehrad, 5. července 2021
homilie biskupa Vojtěcha Cikrleho

Milé sestry, milí bratři,

představte si, že je vám někde dobře. Máte kolem sebe přátele a známé. Máte výborné postavení. Jste na začátku své slibně se rozvíjející kariéry a jste úspěšní. Máte za sebou úžasný archeologický nález, který se nepovede ani každých sto let. Sklízíte obdiv okolí a plánujete si budoucnost...

... a do toho si vás jednoho dne zavolá šéf a řekne: „Jsi šikovný, daří se ti a vím, že tady v hlavním městě máš nejlepší možnosti pro svou práci i službu. Ale potřeboval bych tebe i tvého bratra někde jinde – v jedné zemi na severozápadě, kde to není pro nově příchozí zrovna lehké a je obtížné se tam domluvit. Jejich řeč ani neexistuje v písemné podobě... Ale to pro vás přece nebude problém – kromě své mateřštiny a jiných jazyků se domluvíte i arabsky, rozumíte slovansky a ještě všelijak jinak.

Taky to tam není ani moc bezpečné a asi budete místním trochu vadit, znáte to, cizinci zrovna v oblibě nebývají.

A neslibuji vám žádnou odměnu ani slávu. Ani pohodlí, které nabízí naše vyspělá civilizace. A ještě něco – je to poslání na celý život. Do své rodné země se už asi nikdy nepodíváte. Ale tamní kníže, jakýsi Rostislav, žádá o dva kněze, tak vás tam, Konstantine a Metoději, posílám.“

Kdybyste byli na jejich místě, nenaštvalo by vás to? Nenaštvalo by vás i něco desetkrát menšího?

Nepochybovali byste o tom, jestli je šéf vůbec normální? Nehledali byste rozumné a přesvědčivé důkazy o tom, že to přece takhle nejde?

Neřekli byste: „Víš co? Já nikam nejdu. Pošli tam někoho jiného...!“

A co udělali Cyril a Metoděj? Šli!

Vyslání do země, která jim byla vzdálená geograficky, kulturou i podnebím, přijali za své. A je jasné, že jiný důvod než ten, který vyplýval z jejich víry a poslušnosti, k tomu mít nemohli.

Co následovalo?

Jeden z nich na základě řecké kurzívy a arabštiny vytvořil originální písmo, do kterého přeložili části Bible, a vydali se na cestu.

A to byl teprve začátek.

Vždy, když přijíždím na Velehrad, mám před očima jejich životní příběh i svědectví o přijatém povolání. Všechno v životě Konstantina, později Cyrila, a jeho bratra Metoděje bylo jistě jinak, než si představovali. Kromě toho nejdůležitějšího – že Bůh byl s nimi a oni byli s ním.

Oni pro něj žili a nabídli mu vše, co od něj přijali. A my z jejich darů, postoje, nasazení a příkladu dodnes žijeme. Každý rok přijíždíme na místo spojené s jejich misí poděkovat. Přijíždíme na Velehrad na pouť.

Na pouť, ne na výlet, protože v tom je rozdíl.

Co je to vlastně pouť?

Pouť je dobou, kdy vycházíme ze své zabydlenosti a únavy, abychom se občerstvili a otevřeli Božím darům. Bůh nás chce znovu obdarovat ujištěním, že nás má rád a že nám s láskou také poskytne všechny dary potřebné k proměňování našeho srdce i světa, do něhož nás poslal.

I dnes jsme mnozí přijeli proto, že očekáváme zázrak proměny našeho života. Zázrak, který z nás sejme všechny okovy a pouta, jimiž jsme drženi v otroctví zla. Zázrak, který zasype propasti mezi mnou a Bohem, zboří zdi mezi mnou a druhými, a který mně umožní lépe přijímat a naplňovat mé poslání, ať už je jakékoliv.

Stromy, jestliže mají přinášet ovoce i v nepříznivých podmínkách vyprahlosti, musí svými kořeny dosáhnout velmi hluboko k vodě. Stejně je to i s námi, kteří máme přinášet ovoce v prostředí, které si dokážeme představit jiné a mnohem lepší. Ovšem dosáhneme-li svými kořeny až k vodě, čeho se pak můžeme bát? A právě pouť je takové natažení kořenů k vodě.

Pouť nás má přivést k tomu, abychom opustili vyšlapané cesty a objevili něco nového. Ty nejkrásnější zážitky často neprožijeme na místech, kde to předpokládáme, ale čekají nás při toukách po malých zastrčených místech, na odbočkách z hlavních cest, které ani nejsou na mapách.

Vykročení mimo plánovanou cestu umožní člověku být spíše cestovatelem než turistou. Jako turisté chceme předem vědět, co stojí za vidění, a bojíme se, abychom o něco nepřišli. Cestovatel však má potěšení ze spontánnosti. Otvírají se mu i dveře, o jejichž existenci nemá turista ani tušení. Cestovatel asi nenavštíví všechno, co podle turistických průvodců „prostě musí vidět“, jeho zážitky však mají kvalitu něčeho bezprostředního, neopakovatelného, a tak se dotýkají srdce. Nebud'me turisty, ale staňme se cestovateli-poutníky vydanými s důvěrou do rukou Boží Prozřetelnosti.

Cestou k tomu je kromě zasypání propasti mezi mnou a Bohem, také zboření zdí mezi mnou a druhými. Poutí vytržen ze zaběhaných stereotypů si mám uvědomit, jak mé hříchy poškodily nejen mne, ale i moje kněžství, manželství, rodinu, farní společenství, obec, vlast, církev. Jak tyto hříchy přidávaly cihly, kameny a maltu na rostoucí zeď mezi mnou a druhými. Například nevěrnost v manželství se i po odpuštění ve svátosti smíření v určitých okamžicích života znovu vynořuje v podobě ztráty důvěry a jako překážka vzájemné důvěryhodnosti. A to nejen vůči tomu druhému, ale i vůči dětem, známým, dokonce i vůči sobě samým. Nebo z jiného konce – jak mé manipulování s Bohem, církví a jejím magisteriem nebo důraz na subjektivitu a různé podivuhodnosti vede k odmítání víry a ochoty uvěřit u těch, mezi které nás Bůh postavil jako svědky.

To všechno si musíme přiznat, abychom objevili bohatství milosti ve svátosti smíření, která očišťuje, a prožili radost z těsného spojení s Kristem při slavení eucharistie.

Otevřeme se tedy tajemství Ježíše Krista a prožijme s ním dnešní pout' jako s naším nejlepším přítelem, se kterým se dělíme o své radosti, plány, obavy i prohry. Jen jeho blízkost dá naší pouti plný smysl.

Dnes s sebou neseme také bolesti těch, kterým nedávná přírodní katastrofa vzala nejen obydlí, ale také dosavadní životní jistoty. Nebojte se! Myslíme na vás! A prosím vás ostatní – neustávejme v modlitbě a v nejrůznějších formách pomoci. Je to možnost, jak v srdcích strádajících lidí zažehnout světlo naděje, že opět bude lépe. Děkuji vám všem, kteří postiženým jakýmkoliv způsobem pomáháte.

Přijeli jsme se sem setkat s naším Pánem. A protože každé hluboké setkání s Bohem je zároveň pracovní schůzí, kde se rozdělují úkoly, přijmeme jako svůj úkol smýšlet a žít tak, aby bylo druhým zřejmé, že křesťanské poselství je radostná zvěst o osvobození od hříchu a od zla a zároveň silná výzva znovu volit dobro pramenící v Bohu.

Máme být kvasem světa, měnit ho svým životem, vyzařováním víry, naděje a lásky a ukazováním na Krista, jako sv. Cyril a Metoděj.

Ať Bůh dá, abychom k takovému způsobu života získali dnešní poutí všechno potřebné.